

Andrej Majcen

»Za poklic, ki mi ga je Bog namenil, sem moral zoreti celih enaintrideset let. Božji načrti so bili dostikrat čudni in nerazumljivi. Vendar kdor se da Bogu voditi, doseže čudovite stvari. Občudujem Boga, kako neverjetno dobro zvozi tudi ostre ovinke. Vsa ta leta, ko sem komaj imel čas dihati, je bil en sam noviciat, priprava na čas, ki je prihajal: na misijone. Tako izpovedujem sedaj, ko gledam na prehojeno pot, posebej na štiriinštirideset let v misijonih ... Res, ni boljše poti za naše življenje kot sprejemanje Božje volje.«

Tako je na večer svojega dolgega življenja zapisal božji služabnik misijonar salezijanec Andrej Majcen, za katerega se je 24. septembra 2010 začel škofijski postopek za beatifikacijo.

»Ko skušam strniti vse, kar sem spoznal o g. Majcnu v živem stiku z njim in sedaj v zapaščini, ugotavljam: tu je zares nekaj takega, čemur pravimo svetost,« piše njegov sobrat Tone Ciglar, vicepostulator postopka, v zajetni knjigi o tem našem svetniškem kandidatu, iz katere izvira ta zapis; o duhovniku, ki je sebe imenoval "revček Andrejček".

»Od mame sem dobil osnove za redovno življenje«

Zgodbo svoje dolge zemeljske poti je zapisal sam, potem ko so mu predstojniki rekli: »Piši o Božjih sledih v svojem življenju!« Najšrej je predstavil svoje starše, katerim se je rodil 30. septembra 1904 v Mariboru kot prvi od štirih otrok. Oče Andrej je bil sodni pisar, ki se je zavzemal za uboge in sirote. »Od njega sem podedoval delavnost in dobroto, odprtost do vseh.« Mama Marija, rojena Šlik, je bila globoko pobožna. »Bila je moja prva katehistinja, ki me je uvajala v molitev in duhovnost. Od nje sem dobil osnove za redovno življenje.«

Za svoj najsrečnejši dan je štel 9. oktober 1904, ko je bil v cerkvi Matere usmiljenja (frančiškani) pri krstu preroben za Božjega otroka. Za njim se je rodila sestra Marica, ki je dočakala več kot 102 leti, brat Zoran, ki je umrl štirileten za škrlatinko in sestra Milka, ki je doživela 95 let.

Iz Maribora se je družina preselila v Kozje, čezdve leti pa v Krško, kjer so ostali do leta 1923. Tam je Andrej končal ljudsko in meščansko (srednjo) šolo, potem pa je na očetovo željo odšel na učiteljske v Maribor. Mama pa je srčno želela, da bi se

odločil za duhovni poklic. Bog ga je klical "po koščkih". Devetnajstletni učitelj je po nasvetu šolskega nadzornika zaprosil za učno mesto na salezijanski osnovni šoli za socialne otroke na Radni pri Sevnici. »Salezijanci so me takoj povabili, da bi bil navzoč pri njihovem skupnem življenju.« Po končanem prvem šolskem letu je napisal prošnjo za vstop k salezijancem.

Noviciat je začel 5. septembra 1924 na Rakovniku. Po prvih zaobljubah, študiju filozofije in teologije ter večnih zaobljubah je 2. julija 1933 prejel mašniško posvečenje v ljubljanski stolnici. Mama je bila presrečna ob sinu novomašniku, ki je pogrešal leta 1928 umrlega očeta.

»Srečen boš v poklicu, ki ti ga je Bog določil«

Že med študijem je Andrej Majcen opravljал razne odgovorne službe v salezijanskih ustanovah na Rakovniku: bil je predavatelj, strokovni učitelj in voditelj rokodelskih delavnic. Srce ga je vedno bolj vleklo v misijone na Kitajskem po stopinjah Jožefa Kereca. Po novi maši je bil imenovan za voditelja strokovnih šol na Rakovniku.

Na praznik Marije Pomočnice, 25. maja 1935, je predstojnikom izročil prošnjo za misijone, 15. avgusta je na Rakovniku prejel misijonski križ, 18. decembra pa je že bil na misijonskem "polju" v Kunmingu na Kitajskem. Takoj se je vrgel na delo. Ustanovili so šolo in zavod za revne fante. Zelo so mu prišle prav izkušnje, ki jih je pridobil kot učitelj in vzgojitelj na Rakovniku. Kot misijonar je tiste fante pripravljал na zakramente.

Po zmagi Maovih komunistov so morali vsi misijonarjo zapustiti Kitajsko, on je bil iz Kunminga izgnan avgusta 1951. Nekaj mesecev je bil v protugalski koloniji Macao, nato je dve leti (1942-1954) deloval v Severnem Vietnamu (Hanoj), zatem bil dve leti v Hong Kongu. Najdlje, polnih dvajset let (1956-1976) je oral globoke misijonske brazde v Južnem Vietnamu (Saigon). Bil je ravnatelj različnih šol, delegat vrhovnega salezijanskega predstojnika za Vietnam. Kot dolgoletni vzgojitelj vietnamskih novincev je postavljал temelje salezijanski Družbi, zato so ga imenovali "vietnamski Don Bosco".

Konec aprila 1975 je v Južnem Vietnamu zavladal komunistični režim in vse tuje misijonarje so izgnali iz države. Majcen je odšel med zadnjimi, julija 1976, ko je domača salezijanska skupnost že imela močne korenine. Svoja zadnja tri misijonska leta je posvetil vernikom na Tajvanu (Formozi) kot spovednik in

ravnatelj deškega mesta. Marca 1979 je odpotoval v domovino.

Rad bi umrl med svojimi ljubljenimi Vietnamci

Pred njim je bilo še več kot dvajset let "misijonarjenja" med rojaki. V Ljubljano je prišel 25. aprila 1979, eno leto je bil spovednik in duhovni voditelj v Želimljem, potem pa se je preselil na Rakovnik, kjer je deloval kot spovednik in misijonski animator "do zadnjega diha". Leta 1983 je obhajal petdesetletnico duhovništva – zlato mašo. Po njej, piše Tone Ciglar, je vse svoje duhovne energije usmeril vase in začel dodelovati svojo duhovno podobo; z biserno mašo leta 1993 je že ves žarel od poduhovljenosti. Ta leta lahko imenujemo vzpon na goro svetosti. Vse, kar je doživljal, o čemer je premišljeval, je skrbno zapisoval in tako je zapustil več kot sedem tisoč strani svojih premišljevanj, duhovnih dnevnikov, osebne duhovnosti. Ob voščilnici, ki jo je prejel zaosemdeseti rojstni dan, je v zvezek pripisal svojo zahvalo za dar življenja, vere, duhovniškega, redovniškega in misijonskega poklica.

Vsa ta leta je bil povezan s "svojim" Vietnamom. Od sobratov v tej daljni azijski deželi, ki so ga imenovali *Cha Maisen* (oče Majcen), je v Ljubljano prejel nad 1.700 pisem in številne voščilnice, s katerimi so izpovedovali svojo hvaležnost za vse, kar je storil med njimi, in za njega samega. »Nikdar v življenju nismo srečali človeka, ki bi bil bolj strog in zahteven, vendar tudi nobenega, ki bi bil bolj dobrohoten in razumevajoč, kakor je bil on.«

Zadnji dve leti so njegove moči pojemale. V kroniko salezijanske družine na Rakovniku so 30. septembra 1999 zapisali: »Po mirni noči in molitvi sobratov, ki so bili pri umirajočem Andreju Majcnu, je nekaj pred peto mirno izdihnil svojo dušo. Namesto 95. rojstnega dne, smo tako obhajali rojstni dan za večnost in, upamo, tudi za nebesa.

Ciglar je zapisal: »Imrl je, tako se vsaj zdi, z eno samo bolečino: rad bi umrl med svojimi Vietnamci.«